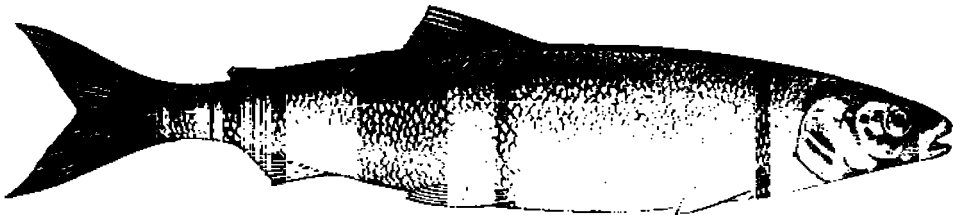

kirikkaat, täynnä odotusta, pitkien silmäripsien takana leikkivät unelmoivat ajatukset. Auringon kultaiset säteet hyväilevät hänen suloista vartaloaan, pyöreästi kaartuvaa povea, pehmoisia ääri viivoja aina varpaasta hiuskiharaan saakka. Ja hänen iloinen naurunsa yhtyy pienokaisten liverrykseen, meren ikuiseen lauluun. Mutta Ahti ei anna kauan itseään odottaa, vaan levittää jättiläiskätensä ja tempaisee sulottaren pehmoiseen syliinsä. Siellä on niin hyvä olla.

Thana on myöskin näky, kun nuoret miehet, ikäänkuin pronssiin valetut nuoret jumalat, jänteivin jäsenin, voimaa uhkuen, päättävä ilme kasvoilla syöksyvät meren syliin, halkoen aaltoja voimakkein vedoin, kuin leikitellen ikään. He ovat voittajia, he uhmaavat vaaroja, koko maailma on heille avoinna,

he ovat juuri astuneet elämän kynnyksen ylitse. Heidän itseluottamuksensa on rajaton. Jokainen solu uhkuu elämää, voimaa, toimintahalua. He nousevat aaltojen syleilystä, tuntematta vaivoja, väsymystä. Kultaisella hietikolla he sitten keskenään temmeltävät, kisailevat, vahvistavat lihaksiaan ja kun hiki-karpalot jälleen vierivät pinnalle kutsuu heitä meren vilpoisa syli taaskin luokseen. Ja niin uudelleen ja uudelleen.

Aurinko painuu hiljalleen omille maille, vetäen kultaisen verhon meren ylle. Purjeet ovat lakanneet lepattamasta, ainoastaan moottorivenheen piirtelevät sytyttäen vakojaan peilitynneen veden kalvoon, monivärinen leiri hajaantuu, kesäinen kaupunki kutsuu asukkaansa yöpuulle. Lumous on loppunut, huomispäivän huolet muistuvat mieleen

Valitukset Ja Arvostelut Eivät Riitä

Nykyaikaina jos menee melkein vaikka mihinkä ja minkälaiseen seuraan, niin kuulee valituksia vallitsevasta huonosta ajasta ja niiden mukana monenlaisia moittivia lausuntoja nykyisestä järjestelmästä. Ja varsinkin useissa tapauksissa nämä valitukset ja arvostelut päättyvät johtopäätökseen että "jotain täytyy pikapuoliin tapahtua."

Nämä tällaiset valitukset, arvostelut ja niiden yhteydessä tehdyt johtopäätökset melkein kuin välttämättömästi edellyttävät ajattelemaan että niissä samoissa piireissä runsaasti keskustellaan niistä keinoista ja menettelytavoista joita käyttämällä "se jotain täytyy pikapuoliin tapahtua" voitaisiin toteuttaa, se on saada korjauksia aikaan tässä tilanteessa mikä myönnettävästi käy melkein kuvaamattoman raskaaksi työläisille. Mutta niin jos ajatellaan, niin ollaan väärässä. Aniharvassa tapauksessa näissä valittavissa ja arvostelemissa piireissä kuullaan keskusteltavan järjestymisen välttämättömyydestä tai muusta sellaisesta mikä pätevästi todistaisi päättäväisyyttä toimintaan nähden.

KAIKKI tämä jos olisi ominaista vain olla oltu kiinteämmin kosketuksissa sellaisissa piireissä missä ei koskaan minkäänlaisen työväenliikkeen kanssa, niin siinä tapauksessa ei niinkään olisi syytä ihmettelylle. Mutta sama pitää paikkansa huomattavassa määrin — jollei vaan melkein yleisesti — niihinkin piireihin nähden jotka koskevat työväenliikkeen mukana vuosikautia olleita työläisiä, työläisiä joita

tavallisessa kansankeskustelussa nimitämme luokkatietoisiksi työläisiksi.

Mistä tämä tällainen yksipuolisuus tai sanoisimmeko asioiden pintapuolinen käsitteleminen oikeastaan johtuu? Siinä onkin kysymys mihin haluttaisiin pätevää vastausta! Vastaukseen nähden voi olla erinäviä mielipiteitä. Mutta mielestämme järjestymisestä ja sen välttämättömyydestä keskustelukin, puhumattakaan käytännöllisesti

sestä toiminnasta siihen nähden, käy pinta-puolisesti, melkein kuin ulkokullatusti, tällä kertaa suurimmaksi osaksi siksi että työläiset melkein kauttaaltaan vielä ainakin ajatuksissaan olettavat kapitalistisen järjestelmän omintakeisen tolpumisen mahdolliseksi.

Kapitalistisen järjestelmän kukoistuskautsi, varsinkin mikäli se koskee tätä maata, on vielä liian lähellä ja hyvässä muistissa työläisillä. Työläiset muistelevat sodanaikaisten ja niiden lähijälkeisten vuosien hyvää aikaa, muistelevat niitä suuria nimellispalkkoja joita niiden vuosien aikana maksettiin.

Joistakin voi tuntua melkein "armottomalta" se kun ihmisiltä pyritään kuolettaamaan "hyvät toivotkin" aikana jolloin heillä ei itseasiassa enään ole mitään muuta jäljellä. Kuitenkin nykyhetken tilanne vallitsevassa järjestelmässä on sellainen että se edellyttää jokaisen rehellisesti ja perusteellisesti asioita ajattelemaan pyrkivän lausumaan varmana vakaumuksena että kapitalistisella järjestelmällä ei ole minikäänlaisia mahdollisuuksia nousta nykyisestä pulakaudestaan entiselle normaaliseen pidetylle tasolle.

Ne läheisessä menneisyydessä olleet hyvät vuodet — nekään eivät kyllä ansaitseisi käyttämäämme nimitystä — olivat tuotantoelämään nähden sellaiset että voimme niitä nimittää vaikka syiksi vallitsevalle pulakaudelle. Suursodan suunnattoman hävityksen paisuttama tuotteiden kysyntä kiihoitti ennen tuntemattomalla tavalla tuotannon tehoistumista, antoi sille eli tuotantotehon kehitykselle niin voimakkaan sysäyksen että se varsin lyhyessä ajassa saavutti kapitalistiseen omistusoikeuteen perustuvan järjestelmän puitteisiin soveltumattoman kantavuuden.

Suursodan päättymisen ja sen aiheuttaman hävityksen jonkinlainen korvaaminen edellytti epänormaalin kysynnän lakkaa-

mista tuotteilta. Sota kasvatti varsinaiseen tuotantoon osallistuvien työläisten lukumäärää ja teknillistä tuotantotehoa, mutta ei juuri sanottavasti ollenkaan normaaliaikain kuluttajain kulutuskykyä; työläisten kulutuskyky todellisuudessa ei noussut juuri ollenkaan sodan aikana. Tästä kaikesta ei voinut olla seurauksena mikään muu kuin markkinain täytyminen tuotteilla.

Ja tällä kertaa nyt yritetään hävittää edellä kuvatulla tavalla aikaan saatu liikatuotanto vähentämällä työläisten kulutuskykyä entistä enemmän, sillä alati toistuvat palkkain alennukset eivät tarkoita mitään muuta kuin työläisten kulutuskyvyn heikentämistä.

Mitä edemmäksi tällä taantuvalla tiellä mennään sitä pulmallisemmaksi käy tilanne ja sitä raskaammaksi kuormittuu taakka työläisille. Työläisten pitäisi kerta kaikkiaan päästä varmaan johtopäätökseen siinä että kapitalistinen järjestelmä ei ole kykenevä ratkaisemaan käsissään olevaa pulmaa. Siinä ratkaisussa tarvitaan työläisten osallistumista. Mutta se osallistuminen ei käy päinsä hajanaisina yksilöinä, vaan järjestyneinä joukkoina.

Valitukset ja vallitsevaan järjestelmään kohdistuvat moitteet sinänsä eivät saa aikaan sitä "jotain täytyy pikapuoliin tapahtua." Työläiset jos yhä edelleen suhtautuvat kysymykseen smaanlaisella välinpitämättömyydellä kuin tähän asti ovat suhtautuneet — lukuunottamatta mitättömän vähemmistön muodostavia yksilöitä — niin se "jotain täytyy pikapuoliin tapahtua" voi tarkoittaa nälkäkuolemaa yhdelle toisensa jälkeen. Ja mikään ei voi jättää historiaan häpeällisempää tarhapilkkua kuin jättää se että ihmisiä kuolee nälkään vain siksi että ovat kehittäneet tuotantovälineet joilla voidaan tuottaa näennäisesti liiaksi kaikkia niitä hyödykkeitä mitkä oikein käytettyinä kelpaavat takaamaan ihmisille kunnollisen toimeentulon.

